

PALAFRUGELL

Teixir escultures

Marga Ximenez, de la mà d'Elina Norandi, ens reconcilia amb els valors plàstics de l'escultura. El discurs emana de la realitat física de les obres.

EUDALD CAMPS

Amb l'arribada de la fotografia, primer, i després amb la irrupció del cinema i, sobretot, del vídeo i de la resta de procediments de reproducció i enregistrament digitals —radicalment democràtics gràcies a la tecnologia «low cost»—, la pintura va haver de renunciar al seu caràcter purament visible per refugiar-se —per tal de sobreviure— en el seu ser específicament tàctil, en la seva realitat material. No és tractava tant de deixar de «representar» com de vindicar elements massa sovint obviats com ara la «plasticitat». El preclar Mark Rothko ho explicava en els seus manuscrits: «La plasticitat [en pintura] s'aconsegueix mitjançant una sensació de moviment, tant cap al interior de la tela com fora al'espai anterior a la superfície del quadre. En reali-

Marga Ximenez

Marga Ximenez (Barcelona, 1950) és una artista visual amb una llarga trajectòria principalment en l'àmbit de l'art tèxtil. Començà la seva carrera als anys setanta, després de formar-se a l'Escuela de Artes Aplicadas y Oficios Artísticos, La Llotja, amb Josep Grau Garriga.

tat, l'artista convida l'espectador a fer un viatge dins l'àmbit de la tela: aquest ha de moure's amb les formes de l'artista, cap a dins i cap a fora, per sota i per sobre, en diagonal i en horitzontal. [...] Aquest viatge constitueix l'esquelet, el marc de la idea; ha de ser, per ell mateix, suficientment interessant, sòlid i estimulants. O, dit d'una altra manera: la plàstica és la manera «natural» que té la pintura de transcendir-

se. Per això no ha d'estranyar-nos que crítics com Donald Kuspit —per citar un autor que va aixecar una notable polseguera amb el seu *The Rebirth of Painting in the Late Twentieth Century* (2000)— contrapossessin a la «inflació fotogràfica» d'avui el valor tàctil de la pintura: «La pintura ha privilegiat el tacte com a vehicle d'autèntica comunicació entre la ment, els sentiments i les idees. I del tàctil al simbòlic o, per exemple, a l'eròtic com a expressió d'allò simbòlic, només hi ha un pas», certificava Kuspit. Plasticitat o dialèctica material, per tant, entesos com a sinònims de pintura que troben una insòlita possibilitat d'expressar-se en el tapís contemporani per raons més aviat obvies però que podem desglossar: gràcies a les aportacions d'artistes tapissers com Jean Lurçat —explicava el crític i filòsof Arnau Puig en un catàleg dedicat a la memòria de Grau-Garriga, mestre de Marga Ximenez—, «es va anar més enllà, no només reduint la coloració dels tapissos a la dels colors essencials de les fibres emprades sinó, a més, posant de manifest la qualitat matèrica d'aquestes fibres i fent-les treballar no només en el simple pla bidimensional de l'entramat sinó dotant-les de dimensions volumètriques reals, substituint així l'impacte òptic de la tapisseria clàssica per una tangibilitat tàctil que feia apreciar les qualitats dels suports». El tapís, en aquest sentit, es convertia en una pintura maximitzada que, gràcies al seu caràcter teatral, escenificava a la perfecció els moviments reclamats per Rothko —«cap a dins i cap a fora, per sota i per sobre, en diagonal i en horitzontal»— i, al mateix temps, es permetia el luxe d'incorporar elements reals atrapant-los en la seva tela d'aranya, convertint-los en crisàlides i, donat el cas, expulsant-los cap a l'exterior un cop digerits i transformats en brossa pel record.

MARGA XIMENEZ

Can Mario

Pl. de Can Mario, 7, Palafrugell.

Fins al 18 de maig.

Caps de setmana de 16,30 a 20,30 h.